

368. Gevolgen van Wet excessief lenen bij echtscheiding van in algehele gemeenschap van goederen gehuwde partners

DRS. S.C.M. SCHILDER FM RV

De Wet 'excessief lenen bij eigen vennootschap' komt eraan. Dit in tegenstelling tot de eerder gewekte verwachting. Voormalig staatssecretaris van Financiën Hans Vijlbrief kondigde¹ namelijk op 1 oktober 2021 aan dat het wetsvoorstel tijdelijk 'on-hold' werd gezet. Echter, uit het regeerakkoord² d.d. 15 december 2021 van de nieuwe coalitie Rutte IV bleek dat uitstel geen afstel betekent. De nieuwe staatssecretaris Marnix van Rij heeft het wetsvoorstel ook genoemd op zijn prioriteitenlijst.³ De verwachte invoering is, zonder nadere besluitvorming, nog immer 1 januari 2023. Wel is de eerder genoemde grens⁴ van € 500.000 in het wetsvoorstel verhoogd naar € 700.000.⁵

Inleiding

In deze bijdrage sta ik stil bij de gevolgen van deze nieuwe wet bij echtscheiding in de situatie van de algehele gemeenschap van goederen.⁶ Ik zal dat doen aan de hand van een praktijkvoorbeeld.

Eén conclusie vooraf is direct te geven. De nieuwe wet maakt het er voor de familiepraktijk bepaald niet makkelijker op.

Doel en werking wet excessief lenen

Dga's lenen met regelmaat van hun BV. Voor allerlei doeleinden, misschien wel het meest voor consumptieve doeleinden. De overheid zou feitelijk over consumptieve opnames willen c.q. kunnen heffen (verkapt dividend). Er is namelijk voldoende jurisprudentie waarop een dergelijke heffing aan de orde zou kunnen zijn.

Edoch, ziet men in de praktijk nauwelijks dat de fiscus in actie komt tegen torenhoge rekeningcourantschulden bij de eigen bv ontstaan door te leven op te grote voet.

Dit laatste is de fiscale wetgever al jaren een doorn in het oog. Vandaar dat er bij het Belastingplan 2019 tevens

de 'Wet excessief lenen bij de eigen vennootschap' werd aangekondigd.

Argumenten voor de wetgever voor invoering van deze wet zijn het ontmoedigen van excessief lenen en daarmee het voorkomen van uitstel van belastingheffing in box 2, alsmede het beperken van de werklast⁷ van de fiscus.

Gevolgen wet excessief lenen niet mals en complex

Bij schulden⁸ boven de € 700.000⁹ van de Dga, zijn fiscaal partner en hun bloed- en aanverwanten¹⁰ in de rechte lijn bij de eigen vennootschap, wordt er vanaf 2023 direct in box 2 geheven. Er geldt geen tegenbewijsregeling. En er wordt niet gekeken naar de soort schuld. Alle schulden tellen mee, behalve eigenwoningsschulden bij de eigen vennootschap. Deze laatste zijn uitgezonderd.

Voorbeeld

Een Dga heeft eind 2023 een rekeningcourantschuld (als gevolg van consumptie) van € 800.000 aan zijn bv. Daardoor vindt er een box 2-heffing plaats van 26,9%¹¹ over

1 Brief 1 oktober 2021 staatssecretaris Vijlbrief inzake 'Wetsvoorstel Wet excessief lenen bij eigen vennootschap' (35 496), kenmerk 2021-0000198497.

2 Coalitieakkoord 2021-2025 'Omzien naar elkaar, vooruitkijken naar de toekomst', 15 december 2021.

3 Brief 16 februari 2022 'Beleidsprioriteiten Staatssecretaris van Financiën - Fiscaliteit en Belastingdienst', kenmerk 2022-0000047564

4 Wordt in het wetsvoorstel benoemd als 'maximumbedrag'.

5 Derde Nota van wijziging d.d. 24 maart 2022.

6 Wettelijk systeem voor gehuwden/geregistreerd partners gehuwd vóór 1 januari 2018.

7 Lees bij werklast beperken vooral de bewijslast en de discussies daarover. Er geldt namelijk geen tegenbewijsregeling.

8 Voorbeelden van schulden: financiering van privé-investeringen (boot, auto, etc), beleggingen, consumptieve uitgaven.

9 Het maximumbedrag was in het oorspronkelijke wetsvoorstel € 500.000.

10 Voor verbonden personen, in casu bloed- en aanverwanten in rechte lijn, van de belastingplichtige of zijn partner, geldt op grond van art. 14b lid 1 dat schulden van die personen alleen meetellen voor het maximumbedrag bij de AB-houder en zijn fiscaal partner indien en voor zover deze meer dan € 700.000 bedragen.

11 26,9% betreft het huidige AB-tarief (2022). In de voorjaarsnota d.d. 20 mei 2022 is wijziging van het huidige AB-tarief aangekondigd. In dit artikel werk ik nog met het huidige AB-tarief van 26,9%.

€ 100.000 als fictief regulier voordeel. Door deze heffing gaat het maximumbedrag van € 700.000 omhoog naar € 800.000.

Eind 2024 heeft de Dga een bruto dividenuitkering gedaan van € 300.000.

De rekeningcourantschuld wordt daarmee verlaagd naar een stand eind 2024 van € 600.000.¹²

In het jaar 2024 heeft de Dga een regulier voordeel (dividenuitkering) van € 300.000 en een negatief fictief regulier voordeel van € 100.000¹³ (daling maximumbedrag van € 800.000 naar de oorspronkelijke € 700.000).

Per saldo behaalt de Dga in het jaar 2024 € 200.000 (€ 300.000 -/- € 100.000) aan inkomen uit aanmerkelijk belang (box 2).

De Dga heeft eind 2024 een rekeningcourantschuld van € 600.000. Maar het maximumbedrag gaat voor de Dga weer naar de oorspronkelijke grens van € 700.000.

Over de verdere werking van dit wetsvoorstel verwijs ik naar het artikel¹⁴ van mr. W. Verstijnen in dit tijdschrift.

Casus Marco en Sophie

Sophie en Marco zijn in 2010 gehuwd in de algemene gemeenschap van goederen (oud regime).

Alle aandelen van Marco B.V. staan juridisch op naam van Marco. Toch is Sophie ook voor de helft aanmerkelijkbelanghouder.¹⁵

Marco en Sophie leven al jaren op te ruime voet.

De bankrekening van Marco B.V. wordt door hen structureel gebruikt als pinautomaat.¹⁶

Gevolgen nieuwe wet 'excessief' voor scheidende partners

Marco B.V. wordt daardoor jaarlijks fors uitgehold qua liquiditeit.

Gelukkig draait de handelsonderneming binnen Marco B.V. de laatste jaren redelijk tot goed, waardoor er net genoeg cashflow overblijft binnen de B.V.

Dit was duidelijk anders in de crisisperiode 2009-2014. Toen bungelde het bedrijf aan een zijden draadje. Een nieuwe crisis zal Marco B.V. duidelijk niet overleven,

aangezien Marco en Sophie de rekeningcourantschuld aan Marco B.V. ad € 1.100.000 per ultimo 2023 niet met privé-middelen kunnen terugbetalen. Alles is op!

Bij inwerkingtreding op 1 januari 2023 van de wet excessief lenen zal op de peildatum van 31 december 2023 dit leiden tot een overschrijding met € 400.000 van het maximumbedrag van € 700.000.¹⁷ Deze € 400.000 wordt als fictief regulier voordeel in aanmerking genomen.¹⁸

Dit voordeel ad € 400.00 uit aanmerkelijk belang dienen Marco en Sophie in hun aangiften inkomstenbelasting op te geven. Op grond van art. 2.17 lid 2 jo. lid 5 Wet IB 2001 hebben zij de keuze om dit onderling toe te delen in de verhouding die zij wensen.

Het maximumbedrag, dat voor beide fiscale partners gezamenlijk geldt, wordt verhoogd naar € 1.100.000.¹⁹

In het voorbeeld hierna zal ik een tweetal keuzes behandelen.

Keuze 1: volledige toerekening aan Marco in aangifte IB 2023

Het fictief regulier voordeel ad € 400.000 wordt volledig bij Marco als Dga van Marco B.V. aangegeven in zijn aangifte inkomstenbelasting 2023.

In 2026 gaat het echtpaar jammer genoeg scheiden. Marco verkrijgt in 2026 bij de verdeling alle aandelen in Marco B.V.²⁰ en hij neemt de volledige schuld ad € 1.100.000 aan Marco B.V. op zich.²¹

Wat zijn de financiële en fiscale gevolgen van de scheiding in 2026?²²

Marco blijft aanmerkelijk belanghouder, maar Sophie is dat niet meer.

Dat laatste leidt tot een negatief fictief regulier voordeel²³ bij Sophie.

Zij wordt immers door de invoering van het wetsvoorstel bij fictie op de peildatum van 31 december 2026 geacht

12 Van een dividenuitkering van € 300.000 houdt men netto € 219.300 over. In dit voorbeeld is € 200.000 benut ter aflossing. Het restant is uitgekeerd.

13 Het negatief fictief regulier voordeel kan niet hoger zijn dan eerder in de heffing is betrokken.

14 W. Verstijnen, 'De DGA in de fiscale spotlights - Excessief lenen en wellicht nog meer?', *REP* 2020/506 (afl. 6).

15 Voor echtgenoten die in gemeenschap van goederen zijn gehuwd, is in HR 20 juni 1963, *BNB* 1963/313, bepaald dat in dat geval beide echtgenoten aanmerkelijkbelanghouder zijn; fiscaal worden de aandelen aan beide echtgenoten toegerekend. Dit geldt ook voor de situatie dat de echtgenoten staande het huwelijk een gemeenschap van goederen aangaan. Zie HR 5 november 1958, *BNB* 1958/345, en HR 25 november 1992, *BNB* 1993/103.

16 Zie het artikel van A.N. Labohm 'De pinautomaat van de dga', *EB* 2020/22.

17 Het voorgestelde art. 4.13 lid 1 onderdeel f jo. art. 4.14a lid 2 en 3; hierna vermelde artikelnummers zonder nadere aanduiding verwijzen naar de voorgestelde wet.

18 Art. 4.14a lid 1 onderdeel a.

19 Art. 4.14a lid 2.

20 Deze levering door Sophie van haar (50%) aandelenbelang in Marco B.V., dat zij houdt krachtens de gemeenschap van goederen, aan Marco dient te geschieden middels een notariële levering ondanks dat alle aandelen reeds op naam (en in het aandeelhoudersregister) van Marco staan.

21 In casu gaan we ervan uit dat Marco B.V. als schuldeiser ook akkoord is dat Sophie geen debiteur meer is.

22 Bij een verdeling binnen twee jaar na de ontbinding van de huwelijks-gemeenschap neemt art. 4.17 Wet IB 2001 de fictieve vervreemding van art. 4.16 lid 1 onderdeel e Wet IB 2001 weer terug. De ab-claim wordt dan doorgeschoven op grond van art. 4.39 Wet IB 2001.

23 Op grond van art. 4.14a lid 5 juncto 4.14a lid 1 letter b.

nog aanmerkelijk belanghouder te zijn en geen schulden te hebben.

Dit leidt in beginsel tot een negatief fictief regulier voordeel van € 400.000, namelijk het bedrag dat eerder in de heffing is betrokken.

De vraag komt op of dat ook de bedoeling van de wetgever is.

Is het vanuit de economische benadering in het aanmerkelijk belangregime voor echtelieden gehuwd in gemeenschap van goederen, niet logischer ervan uit te gaan dat Sophie in het jaar 2026 een negatief fictief regulier voordeel behaalt van € 200.000?²⁴

Via de huwelijksgemeenschap is van de heffing over het fictieve positieve voordeel van € 400.000 in het jaar 2023 immers de helft voor haar rekening gekomen. In het hierna volgende ga ik ervan uit dat Sophie een negatief fictief regulier voordeel behaalt van € 200.000.

Vanuit de wetsystematiek leidt dit negatief fictief regulier voordeel tot een verlaging van het maximum bedrag naar € 900.000.

De schuld van Marco is echter € 1.100.000, dus voor het verschil van € 200.000 zou dan bij Marco in het jaar 2026 een fictief positief regulier voordeel in aanmerking worden genomen.

Deze fictieve heffing bij Marco leidt dan vervolgens weer tot een aanpassing van het maximum bedrag naar wederom € 1.100.000.

Uitwerking in aangifte inkomstenbelasting 2026

De fiscale gevolgen van de echtscheiding kunnen vervolgens op de volgende twee manieren²⁵ in de aangiften inkomstenbelasting 2026 worden verwerkt. Het uitgangspunt hierbij is dat het fiscaal partnerschap in 2026 is verbroken en dat het negatief fictief regulier voordeel bij Sophie inderdaad € 200.000 bedraagt. En het positieve reguliere voordeel bij Marco eveneens € 200.000.

Manier 1: toerekening van het negatieve en het positieve regulier voordeel aan Marco in 2026

Marco en Sophie komen overeen dat zij de beide voordelen (negatief € 200.000 en positief € 200.000, per saldo inkomen uit aanmerkelijk belang derhalve € nihil) in hun aangiften inkomstenbelasting volledig toedelen aan Marco. Dat is mogelijk zolang zij fiscaal partners zijn op grond van art. 2.17 lid 2 jo. lid 5 Wet IB 2001, dan wel als fiscaal partners ‘behandeld’ wensen te worden op grond van art. 2.17 lid 7 Wet IB 2001.

24 In het artikel *WFR* 2021/162, ‘Wat zijn de effecten van het wetsvoorstel Wet excessief lenen bij eigen vennootschap bij echtscheiding?’, gaan de auteurs Sander Schilder en Arend-Jan van Lint hier dieper op in.

25 Door de vrije toedeling zijn in wezen nog veel meer manieren te bedenken, maar deze zijn hier beperkt tot de twee meest uiteenlopende manieren.

Aangezien het uitgangspunt is dat het fiscaal partnerschap in 2026 is verbroken, dienen Marco én Sophie een beroep te doen op art. 2.17 lid 7 Wet IB 2001 in hun aangiften inkomstenbelasting 2026.

Nu partijen hierover consensus hebben bereikt, is nog wel van belang dat partijen bij de verdeling van de aanmerkelijkbelangaandelen en de overname van de schuld door Marco rekening houden met de waarde van de reeds eerder in 2023 afgerekende aanmerkelijkbelangclaim op grond van art. 4.14a.

Als men dat niet doet, zal Sophie een financieel nadeel lijden.

Zij heeft immers in het verleden via de huwelijksgemeenschap voor 50% meebetaald aan de belasting over het positieve fictieve reguliere voordeel, terwijl de facto nu alleen Marco in de toekomst profiteert c.q. kan profiteren van het negatieve fictieve reguliere voordeel.

Manier 2: toerekening aan degene bij wie het voordeel opkomt in 2026

Marco en Sophie komen overeen dat zij de voordelen (negatief en positief) in hun aangiften inkomstenbelasting toedelen aan wie deze toekomen. Dit leidt tot dezelfde situatie als wanneer zij geen consensus bereiken.

Raadpleeg immer een gespecialiseerde fiscalist

Sophie voert derhalve een negatief fictief regulier voordeel van € 200.000 op in haar aangifte inkomstenbelasting en Marco geeft een positief fictief regulier voordeel van € 200.000 aan.

Ook wordt bij hem het maximum bedrag weer op € 1.100.000 gesteld.

In het geval Sophie zelf geen ander aanmerkelijkbelangpakket heeft, dan wel zij in het voorafgaande kalenderjaar²⁶ geen (positief) inkomen uit aanmerkelijk belang heeft gerealiseerd, kan zij het negatief fictief regulier voordeel via een extra belastingkorting ad € 53.800 (26,9% van € 200.000) op grond van art. 4.53 Wet IB 2001 in het jaar 2028 en volgende zeven jaren met haar box 1-belasting verrekenen.²⁷

In de praktijk betekent dit dus voor Marco een extra (box 2) heffing ad € 53.800 (26,9% x € 200.000) over het jaar 2026, ineens te betalen in 2027.

Dit terwijl de belastingteruggave bij Sophie pas in de aangifte inkomstenbelasting 2028 (ontvangst in 2029) en volgende zeven jaren kan worden geclaimd.

Een duidelijke inconsistentie qua heffing versus teruggave.

26 Art. 4.49 Wet IB 2001.

27 Uiteraard moet Sophie dan wel de voldoende box 1-heffing (over de toekomstige jaren) verschuldigd zijn.

In het geschetste voorbeeld zal zowel de heffing bij Marco als de teruggave bij Sophie dus plaatsvinden na de datum van ontbinding²⁸ van de gemeenschap van goederen. Gemakshalve ga ik er in dit artikel van uit dat zowel de heffing als de teruggave geen onderdeel uitmaken van de ontbonden gemeenschap. Dit betreft geen juridisch standpunt. Duidelijk is dat hier juridisch ook anders naar kan worden gekeken. De toekomst zal dit duidelijk maken. Het voert te ver om dit hier nu verder uit te werken.

Extra doorschuiffaciliteit alle aandelen en schuld in één hand gewenst. Maar bij verdeling blijven opletten op eerdere 'tussentijdse afrekening'

In tegenstelling tot de verwerking conform manier 1, zullen Marco en Sophie op basis van het voornoemde uitgangspunt, in beginsel, bij de verdeling van de aanmerkelijkbelangaandelen en de overname van de schuld door Marco geen rekening²⁹ hoeven te houden met de waarde van de reeds eerder in 2023 afgerekende aanmerkelijkbelangclaim op grond van art. 4.14a.

Immers, Sophie wordt door haar negatief fictief regulier voordeel in de nabije toekomst 'gecompenseerd' voor haar eerdere 50%-aandeel in de in 2023 afgerekende aanmerkelijkbelangclaim.³⁰

Dit kan overigens ook anders zijn, namelijk in het geval Sophie onvoldoende box 1-inkomen gaat genieten waardoor zij het negatief aanmerkelijk belanginkomen niet, of niet geheel kan compenseren via de eerder genoemde 'belastingkorting-route' op grond van art. 4.53 Wet IB 2001.

Kortom, voer voor discussie en escalatie bij de echtscheiding.

Keuze 2: toerekening aan beiden voor gelijke delen in aangifte IB 2023

Marco en Sophie kiezen ervoor om dit fictief regulier voordeel ad € 400.000 ieder voor de helft aan te geven in hun aangiften inkomstenbelasting 2023. Ze zijn tenslotte gehuwd in de gemeenschap van goederen en ze hebben samen genoten van de opgelopen rekeningcourantschuld ad € 1.100.000.

In 2026 gaat het echtpaar scheiden. Marco verkrijgt in 2026 bij de verdeling alle aandelen in Marco B.V. en hij neemt de volledige schuld ad € 1.100.000 aan Marco B.V. op zich.

Wat zijn nu de financiële en de fiscale gevolgen van de scheiding in 2026?

Het ligt voor de hand dat dit dezelfde gevolgen zijn als hierboven beschreven. De belastingclaim die beiden hebben afgerekend in 2023 viel destijds in de gemeenschap en is daaruit voldaan.³¹ Dus of de belastingclaim bij beiden werd opgelegd of bij één van beiden, maakt financieel bezien, als gevolg van hun huwelijksregime, niet uit.

Analyse en conclusie

Een eerste gedachtegoed zou kunnen zijn dat de gevolgen van het wetsvoorstel voor een heel beperkt aantal scheidende echtelieden zal gelden. Er zijn maar weinig scheidende echtelieden die een rekeningcourantschuld, als gevolg van bovenmatige consumptie, boven de € 700.000 aan de eigen B.V. hebben.

Maar let op! Bij het bezien van de schulden kijkt men naar *alle schulden*, met uitzondering van de eigenwoningschuld. Dus consumptieve schulden (rekeningcourantschuld) maar ook schulden voor privégoederen zoals onroerend goed, auto, boot, dure juwelen, effectenportefeuille, goud etc. Alles telt mee.

De kern van het probleem van dit wetsvoorstel is dat de voor- en nadelen van de regeling fiscaal niet bij dezelfde persoon in aanmerking worden c.q. hoeven te worden genomen.

De keuzemogelijkheid van art. 2.17 Wet IB 2001 tijdens het fiscaal partnerschap kan 'de zaak soms in het scheidingsjaar nog rechtekken'. Maar bij 'vechtende partijen' is die optie vaak geen begaanbare weg.

Maar als men gebruikmaakt van art. 2.17 Wet IB 2001, dan dient men nog steeds bij de verdeling van de ontbonden gemeenschap rekening te houden met de eerdere afrekening op grond van dit wetsvoorstel tijdens de gemeenschap van goederen als gevolg van de overschrijding van het maximumbedrag ad € 700.000. Want Marco gaat als voortzettende aanmerkelijkbelanghouder, als het goed is, in de toekomst wel profiteren van deze 'tussentijdse afrekening' waar Sophie voor 50% aan heeft 'meebetaald' tijdens het huwelijk.

Bij manier 2 van verwerking in de aangifte inkomstenbelasting blijkt ook duidelijk de inconsistentie van de belastingwetgeving bij dit wetsvoorstel. Enerzijds belastingheffing ineens bij Marco in het jaar van echtscheiding en anderzijds de teruggave bij Sophie in toekomstige termijnen en ook

28 Ontbinding van gemeenschap van goederen ontstaat op het moment van indiening van een verzoekschrift tot echtscheiding, art. 1:99 lid 1 letter b BW.

29 Mits de verdeling van de aanmerkelijkbelangaandelen binnen twee jaar na ontbinding van de gemeenschap van goederen plaatsvindt op grond van art. 4.17 Wet IB 2001, zal men bij de verdeling van deze aanmerkelijkbelangaandelen wel rekening willen houden met de aanmerkelijkbelangclaim die Marco daardoor overneemt van Sophie.

30 Ik laat hier voor de eenvoud evt. rentenadeel – de belastingteruggave wordt niet direct en ineens ontvangen – buiten beschouwing.

31 We gaan ervan uit dat partijen geen privévermogen hebben waaruit de IB-claim betaald kon worden.

nog eens op voorwaarde dat zij voldoende box 1 verschuldigd is. Deze inconsistentie zal, mijns inziens, voor partijen escalerend werken.

Uit het bovenstaande blijkt dat de fiscale analyse bij echtscheiding immer dient te worden gezien vanuit twee momenten. Namelijk het moment van afrekening over het positieve fictief regulier voordeel in verband met overschrijding van het maximumbedrag tijdens het huwelijk en het moment dat de fiscale effecten in het jaar van echtscheiding tot uiting komen.

Uit de casus bleek dat de scheiding van Sophie en Marco een negatief fictief regulier voordeel voor Sophie en wederom een positief fictief regulier voordeel bij Marco tot gevolg had.

Als de fiscale analyse op beide momenten tijdig en juist in beeld is, dan komt de vraag op hoe daarmee rekening te houden bij de financiële afwikkeling van het huwelijk van de echtelieden.

De factor ‘tijd’ maakt dit tijdig en juist in beeld brengen nog complexer c.q. beroerder voor partijen.

In de casus heb ik gewerkt met een tussenliggende periode van drie jaar tot moment van scheiding. Maar wat als er tien of twintig jaar zijn verstreken? Hoe zat het destijds ook alweer? Is deze informatie nog wel te achterhalen? De fiscus bewaart slechts tien jaar aan gegevens.

De complexiteit van het wetsvoorstel maakt dat partijen en zo mogelijk ook hun advocaten nauwelijks nog begrijpen hoe dit fiscaal en financieel kan uitpakken.

De fiscale wetgever heeft bij de parlementaire geschiedenis nauwelijks c.q. geen aandacht besteed aan deze fiscale gevolgen voor scheidende partners. In het fiscale recht

kennen we voor in gemeenschap van goederen gehuwde partners die gaan scheiden zogenaamde doorschuifregelingen.³² Een welkome suggestie zou een soortgelijke doorschuiffaciliteit (lees: geen fiscale effecten) zijn bij de verdeling van een huwelijksgoederengemeenschap in geval één van de gewezen echtelieden zowel alle aandelen als de gehele schuld verkrijgt. Zoals in de behandelde casus. Let wel, mocht een dergelijke welkome doorschuiffaciliteit³³ er alsnog komen, dan nog dienen de echtelieden en hun adviseurs bij hun verdeling rekening te houden met de eerdere ‘tussentijdse’ afrekening. Zie mijn eerdere opmerking hierover.

Kortom, deze nieuwe wet noopt gehuwde partners dan ook om, ter voorkoming van mogelijke problemen bij een mogelijke echtscheiding te zijner tijd, goed advies in te winnen in het geval zij te maken krijgen met de gevolgen ervan. De praktijk leert dat dit soort goed bedoelde adviezen vaak (onbewust) niet opgepakt worden.

De invoering van het wetsvoorstel ‘excessief lenen bij eigen vennootschap’ zal naar alle waarschijnlijkheid gaan leiden tot veel gevallen van 12 steden, 13 ongelukken.

Leuker kunnen we het niet maken, wel makkelijker.

Yeah right ...

Dit artikel is afgesloten op 12 april 2022.

Over de auteur

Drs. S.C.M. (Sander) Schilder FM RV

Fiscaal econoom, auteur en docent met als bijzonder aandachtsgebied de familierechtpraktijk. Tevens wordt hij regelmatig benoemd als deskundige en treedt hij op als financiële mediator in (complexe) familiezaken. Daarnaast is hij eigenaar van Santax fiscaal economen en Santax Opleidingen.

32 Denk hierbij aan art. 4.17 en art. 3.59 Wet IB 2001.

33 Mijn verwachting is dat een dergelijke doorschuiffaciliteit er niet zal komen. Er is nauwelijks aandacht bij de fiscale wetgever voor het civiele kader.